FRANCES HODGSON BURNETT

Küçük Prenses

FRANCES HODGSON BURNETT

24 Kasım 1849'da İngiltere'nin Manchester kentinde doğdu. Babası 1853'te hayatını kaybetti ve ailesi aynı yıl Amerika Birleşik Devletleri'nin Tennessee kentine göç etti. Aile bütçesine katkı sağlamak için on dokuz yaşından itibaren dergilere öyküler yazdı. 1873'te, bir hekim olan Swan Burnett'le evlenmesinin ardından, öykülerin yanı sıra roman da yazmaya başladı. *Küçük Lord Fauntleroy* 1886'da ve *Gizli Bahçe* 1911'de yayımlandı. Bahçıvanlıkla ilgilendi ve et yemeyi büyük ölçüde reddetti, ki bunların izlerine kitaplarında rastlanır. 1924'te hayatını kaybedene dek kitap yazmayı sürdürdü.

A Little Princess

İletişim Yayınları 3502 • İletişim Çocuk Klasikleri 24
ISBN-13: 978-975-05-3776-9
© 2024 İletişim Yayıncılık A. Ş. / 1. Basım
1. Baskı 2024, İstanbul

YAYINA HAZIRLAYAN Necdet Dümelli
TASARIM Suat Aysu
KAPAK ve İLLÜSTRASYON Seda Mit
İÇ İLLÜSTRASYONLAR Reginald Birch
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41
Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6
Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FRANCES HODGSON BURNETT

Küçük Prenses

A Little Princess

ÇEVİREN
BİRAY ANIL BİRER

iletişim

Bütün dipnotlar çevirmene aittir.

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 7

1 *Sara* **13**
2 *Fransızca Dersi* **28**
3 *Ermengarde* **37**
4 *Lottie* **48**
5 *Becky* **60**
6 *Elmas Madenleri* **74**
7 *Yeniden Elmas Madenleri* **89**
8 *Tavan Arasında* **118**
9 *Melkisedek* **132**
10 *Hintli Beyefendi* **147**
11 *Ram Dass* **163**
12 *Duvarın Diğer Tarafı* **176**

13 *Halktan Biri* **187**
14 *Melkisedek'in Görüp Duydukları* **202**
15 *Sihir* **209**
16 *Ziyaretçi* **243**
17 *"O Çocuk Bu Çocuk!"* **265**
18 *"Olmamaya Çalıştım"* **276**
19 *Anne* **292**

KARAKTERLER **303**

SÖZLÜK **305**

A LITTLE PRINCESS
FRANCES HODGSON BURNETT

1

Sara

Londra sokaklarının yoğun ve kalın sarı bir sis tabakasıyla örtüldüğü, gündüz vakti gece çökmüş gibi lambaların yakılıp vitrinlerin gazla aydınlatıldığı karanlık bir kış gününde, tuhaf görünüşlü küçük bir kız babasıyla birlikte bir arabanın içinde işlek caddelerde yavaş yavaş ilerliyordu.

Ayaklarını altına toplayıp kucağında oturduğu babasına yaslanmış halde, iri gözlerinde eski tarz tuhaf bir dalgınlıkla pencereden bakıp dışarıdaki insanları izliyordu.

O kadar küçük bir kızdı ki kimse minicik yüzünde böyle bir ifade görmeyi beklemiyordu. Bu, on iki yaşındaki bir çocuk için bile yaşından büyük bir ifade sayılabilecekken Sara Crewe sadece yedi yaşındaydı.

Ne var ki o her zaman garip garip şeyler düşünüp hayal ediyor, yetişkinler ve onların ait oldukları dünya hakkında düşünmeden geçirdiği zamanı kendisi de hatırlayamıyordu. Sanki çok, çok uzun bir hayat yaşamış gibi hissediyordu kendini.

O anda babası Yüzbaşı Crewe'la Bombay'dan yakın zamanda yaptığı yolculuk aklından geçiyordu. Büyük gemiyi, üzerinde sessizce bir aşağı bir yukarı gidip gelen gemicileri, sıcak güvertede oyun oynayan çocukları ve kendisini konuşturmaya çalışıp söylediklerine gülen genç subay eşlerini düşünüyordu.

Esasında bir zamanlar Hindistan'da pırıl pırıl parlayan güneşin altında dolaşırken, birden okyanusun ortasında olmanın, ardından yabancı bir araçla günün gece kadar karanlık olduğu yabancı sokaklardan geçmenin ne kadar tuhaf bir şey olduğunu düşünüyordu. Kafası o kadar karışmıştı ki babasına yanaştı.

"Baba," dedi, neredeyse fısıldar gibi alçak, gizemli çocuk sesiyle, "baba."

"Efendim canım?" diye cevap verdi Yüzbaşı Crewe, kızını kendine daha da yaklaştırıp yüzüne baktı. "Sara ne düşünüyor acaba?"

"Orası burası mı?" diye fısıldadı Sara, babasına daha da sokularak. "Burası mı baba?"

"Evet küçük Sara, burası. Sonunda geldik." Sadece yedi yaşında olmasına rağmen, babasının ağzından bu sözlerin üzüntüyle çıktığını biliyordu.

Babası kendisini, en başından beri kendi deyimiyle "o yer" için hazırlamaya başlayalı uzun yıllar geç-

miş gibi geldi kıza. Annesi doğumda ölmüştü, bu yüzden onu ne tanımış ne de özlemişti. Genç, yakışıklı, zengin, sevecen babası, dünyadaki tek bağı gibi görünüyordu. Her zaman birlikte oynamışlardı. Birbirlerine çok düşkünlerdi. Babasının zengin olduğunu, etrafındakilerin kendisinin dinlemediğini düşündüklerinde söylediklerinden biliyordu ve ayrıca büyüdüğünde kendisinin de zengin olacağını söylediklerini duymuştu. Zengin olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu. Her zaman güzel bir kır evinde yaşamış, yanlarından geçerken kendisini selamlamak için başını öne eğen, ona "Missie Sahib" diyen, böylece her şeyi kendi istediği gibi yapmasını sağlayan çok sayıda hizmetçi görmeye alışmıştı. Oyuncakları, evcil hayvanları ve kendisine tapan bir bakıcısı vardı ve günbegün zenginlerin bunlara sahip olduğunu öğrenmişti. Ancak, zenginlikle ilgili bildiği tek şey buydu.

Kısa ömrü boyunca canını tek bir şey sıkmıştı, o da bir gün götürüleceği "o yer"di. Hindistan'ın iklimi çocuklar için çok kötüydü. Çocuklar ilk fırsatta oradan, genellikle okumaya İngiltere'ye gönderilirlerdi. Başka çocukların uzaklara gittiğini görmüş, anne ve babalarının çocuklarından aldıkları mektuplar hakkında konuştuklarını duymuştu. Kendisinin de gitmek zorunda kalacağını biliyordu. Bazen babasının yolculuk ve yeni ülke hakkındaki hikâyeleri cezbetse de, babasıyla kalamayacağı düşüncesi canını sıkıyordu.

"Sen de benimle o yere gelemez misin baba?" diye sormuştu beş yaşındayken. "Sen de okula gidemez misin? Derslerinde sana yardım ederim."

"Ama orada çok uzun süre kalman gerekmeyecek ki küçük Sara," demişti babası her seferinde. "Bir sürü küçük kızın olacağı güzel bir eve gideceksin ve birlikte oyunlar oynayacaksınız. Sana bol bol kitap göndereceğim. Hem o kadar hızlı büyüyeceksin ki, geri dönüp babana bakacak kadar olgunlaşıp akıllandığında gidişinin üzerinden ancak bir yıl geçmiş gibi görünecek."

Böyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Babası için evi çekip çevirmek, beraber gezintiye çıkmak, yemekli partilerinde masanın başında oturmak, onunla sohbet etmek ve kitaplarını okumak – dünyada en çok istediği şey buydu ve eğer o günleri görebilmek için İngiltere'deki "o yere" gitmesi gerekiyorsa, bir an önce kafasını toplayıp gitmeliydi. Diğer küçük kızlar pek de umurunda değildi; ama bir sürü kitabı olursa, kendini teselli edebilirdi. Kitapları her şeyden çok seviyordu ve her zaman güzel şeyler hakkında hikâyeler uydurup kendi kendine anlatıyordu. Bazen bu hikâyeleri babasına anlatıyor, babası da onları en az kendisi kadar seviyordu.

"Pekâlâ baba," dedi usulca, "geldiysek, sanırım kaderimize razı gelmekten başka yapacak bir şey yok."

Adam, kızının büyüyüp de küçülmüşlüğüne gülüp kızını öptü. Aslında kendisi de tam olarak kaderine razı gelmiş değildi, her ne kadar bunu kendine sak-

laması gerektiğini bilse de. Akıllı küçük Sara'sı harika bir yol arkadaşı olmuştu ve Hindistan'a döndüğünde, beyaz elbiseler içindeki küçük insanın kendisini karşılamak üzere ortaya atılmasını beklemeden evine girmek zorunda kalınca kendini yalnız hissedeceğini şimdiden biliyordu. Bu yüzden araba varış noktaları olan evin bulunduğu büyük, ruhsuz meydana girerken kızını sıkı sıkı sardı.

Aynı sıradaki diğer evler gibi büyük, ruhsuz, tuğladan bir evdi, ama orada ön kapıda pirinç bir levha parlıyordu. Üstüne siyah harflerle şu yazı kazınmıştı:

MISS MINCHIN,
Seçkin Kız Okulu

"İşte geldik Sara," dedi Yüzbaşı Crewe sesine olabildiğince neşe katarak. Sonra kızı arabadan indirdi ve basamakları tırmanıp zili çaldılar. Sara, sonraları evin, her nasılsa Miss Minchin'e tıpatıp benzediğini sık sık düşündü. Saygı uyandırıyordu ve iyi döşenmişti, ama içindeki her şey çok çirkindi. Sanki koltuklar sert kemikten yapılmaydı. Koridordaki her şey sert ve cilalıydı, köşedeki uzun saatin ay yüzünün kırmızı yanakları bile sert, vernikli bir görünüme sahipti. Buyur edildikleri misafir odası kare desenli bir halıyla kaplıydı, sandalyeler kareydi ve ağır mermer şömine rafının üzerinde ağır mermer bir saat duruyordu.

Sert maun sandalyelerden birine otururken, Sara etrafına hızlıca bakındı.